

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2009. február 19.*

A C-308/07. P. sz. ügyben,

Koldo Gorostiaga Atxalandabaso, az Európai Parlament korábbi képviselője
(lakóhelye: Saint-Pierre-d'Irube (Franciaország), képviseli: D. Rouget ügyvéd)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2007. július 2-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Parlament** (képviselek kezdetben: C. Karamarcos, H. Krück és D. Moore, később: H. Krück és D. Moore és A. Padowska, meghatalmazotti minőségben,

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: francia.

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, A. Tizzano (előadó), A. Borg Barthet, E. Levits és J.-J. Kasel bírák,

főtanácsnok: V. Trstenjak,
hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. június 5-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2008. szeptember 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ A fellebbezésében K. Gorostiaga Atxalandabaso kéri az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-132/06. sz., Gorostiaga Atxalandabaso kontra Parlament ügyben 2007. április 24-én hozott végzésének (a továbbiakban: megtámadott végzés) hatályon kívül helyezését, amelyben az Elsőfokú Bíróság részben mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant, részben mint nyilvánvalóan megalapozatlant elutasította az Európai Parlament

főtitkárnak a fellebbező által képviselői költségek és juttatások címén felvett bizonyos összegek behajtása iránti eljárás hibáinak orvoslásáról szóló, 2006. március 22-i határozata megsemmisítése iránti keresetét.

Jogi háttér

- 2 Az Európai Parlament képviselőinek költségeiről és juttatásairól szóló szabályzat (a továbbiakban: FID-szabályzat) 27. cikkének (3) és (4) bekezdése ekként rendelkezik:

„(3) Amennyiben a főtitkár, a questorokkal való konzultációt követően megbizonyosodik afelől, hogy a jelen szabályzat által előírt, költségtérítés [helyesen: juttatás] címén járó összegeknek az Európai Parlament képviselői javára történő kifizetésére jogosulatlanul került sor, az érintett képviselőnek utasítást ad ezen összegek visszafizetésére [helyesen: utasítást ad, hogy ezen összegeket az érintett képviselőtől hajtsák be].

(4) Kivételes esetben és a főtitkárnak a questorokkal folytatott konzultációját követő javaslata alapján az Elnökség a költségvetési rendelet 73. cikkével, illetve annak végrehajtási szabályaival összhangban a főtitkárt – a képviselő által jogosulatlanul felhasznált összegek visszafizetéséig – a parlamenti juttatások kifizetésének felfüggesztésére jogosíthatja fel.

Az Elnökség a határozatát a képviselő megbízatásának hatékony gyakorlására és az intézmény megfelelő működésére tekintettel hozza meg, miután az említett határozathozatalt megelőzően az érintett képviselőt meghallgatta.”

- 3 Az Európai Közösségek általános költségvetésére alkalmazandó költségvetési rendeletről szóló, 2002. június 25-i 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet (HL L 248., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 74. o., a továbbiakban: költségvetési rendelet) 71. cikkének (2) bekezdése így fogalmaz:

„A Bizottság számára rendelkezésre bocsátott saját forrásokat, és bármely nem vitatott, meghatározott összeget és esedékes követelést a számvitelért felelős tisztviselőnek szóló beszédési utalvány állapít meg, amelyet az adósnak megküldött terhelési értesítés követ – mindkét okmányt az engedélyezésre jogosult illetékes tisztviselő készíti el.”

- 4 A költségvetési rendelet 73. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A számvitelért felelős tisztviselő úgy szedi be az összegeket, hogy ellentételezi azon egyenértékű követelésekkel, amelyek a Közösségek oldalán az olyan adósokkal szemben állnak fenn, akiknek szintén vannak a Közösségekkel szemben nem vitatott, meghatározott összegű és esedékes követelései.”

- 5 Az Európai Közösségek általános költségvetésére alkalmazandó költségvetési rendeletről szóló 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2002. december 23-i 2342/2002/EK, Euratom bizottsági rendelet (HL L 357., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 145. o.) 83. cikke előírja:

„Az eljárás bármely pontján az illetékes engedélyezésre jogosult tisztviselő és az adós értesítését követően a számvitelért felelős tisztviselő beszámítás útján szedi be a megállapított esedékessé váló követelés összegét, amennyiben az adós is rendelkezik

olyan nem vitatott, határozott összegű, esedékes követeléssel a Közösségekkel szemben, amely egy kifizetési utalványban megállapított összeghez kapcsolódik.”

- 6 A Parlament elnöksége (a továbbiakban: elnökség) által 2005. április 27-én elfogadott, az Európai Parlament költségvetésének végrehajtásáról szóló belső szabályzat 5. cikkének (3) és (4) bekezdése kimondja:

„(3) Az elnök által képviselt Parlament által hozott hatáskör-átruházó határozat a főtitkárt felhatalmazás által engedélyezésre elsődlegesen jogosult tisztviselőnek nevezi ki. A végrehajtási szabályok 84. cikke (4) bekezdésének első albekezdésében említett, megállapított követelésekről való lemondás azonban az elnök hatáskörébe tartozik.

(4) Az átruházást [helyesen: átruházott hatáskört] az engedélyezésre elsődlegesen jogosult tisztviselő az engedélyezésre jogosult tisztviselőkre ruházza tovább. A továbbruházott jogkört az engedélyezésre jogosult tisztviselők az engedélyezésre másodlagosan jogosult tisztviselőkre ruházzák tovább.”

A jogvita tényállása

- 7 A fellebbező a Parlament korábbi képviselője, aki az ötödik törvényhozási időszak során (1999–2004) töltötte be megbízatását. A fellebbező által titkársági költségek címén felvett összegek felhasználását igazoló okiratok fennállására vonatkozó könyvvizsgálat végén a Parlament főtitkára (a továbbiakban: főtitkár) a 2004. február 24-i határozatában megállapította, hogy 176 576 eurót jogalap nélkül fizettek ki ennek a képviselő-

lőnek. A főtitkár meghatározta a Parlament számára visszafizetendő összeget is – 118 360,18 euróban – mivel a fellebbező már elkezdte visszafizetni tartozásának egy részét.

- 8 A főtitkár ugyanezen 2004. február 24-i határozatában jelezte, hogy a FID-szabályzat 16. cikkének (2) bekezdése és 27. cikkének (3) bekezdése alapján a 118 360,18 eurós összeget a fellebbező választott megbízatásának végrehajtása vonatkozásában legkisebb jelentőségű képviselői juttatásokkal – azaz az általános költségtérítés és a napidíj – szembeni beszámítás útján hajtják be. Ez a határozat azt is előírta, hogy abban az esetben, ha a fellebbező megbízatása az Európai Parlament felé fennálló tartozásának visszafizetése előtt véget ér, a fennmaradó fizetendő összeget a megbízatás lejártakor fizetendő átmeneti juttatásból és a fellebbezőnek járó valamennyi más kifizetésből visszatartják.
- 9 2004. április 20-án a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtt a 2004. február 24-i határozatával szemben megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be.
- 10 Az Elsőfokú Bíróság a T-146/04. sz., Gorostiaga Atxalandabaso kontra Parlament ügyben 2005. december 22-én hozott ítéletével (EBHT 2005., II-5989. o., a továbbiakban Gorostiaga-ítélet) részben megsemmisítette a 2004. február 24-i határozatot.
- 11 Először is az említett ítélet 84. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a megtámadott határozat lényegében két részt tartalmaz, nevezetesen egyrészt a főtitkár arra vonatkozó megállapítását, hogy a benne szereplő összegeknek a fellebbező részére történt kifizetésére jogalap nélkül került sor, és azokat be kell hajtani, valamint másrészt

a behajtásnak a fellebbező részére kifizetendő juttatások beszámítása útján való végrehajtására vonatkozó döntést.

12 Az Elsőfokú Bíróság ezt követően a 2004. február 24-i határozat első részével szemben benyújtott valamennyi jogalapot elutasította, azaz azokat, amelyek az e határozatban megjelölt összegnek a fellebbező által a Parlament részére való megtérítési kötelezettség fennállására és terjedelmére vonatkoztak.

13 Végül a 2004. február 24-i határozat második részét illetően az Elsőfokú Bíróság a Gorostiaga-ítélet 97. pontjában a következőképpen határozott:

„[...] a főtitkár nem volt jogosult a kérdéses beszámítást anélkül elrendelni, hogy arra őt az Elnökség a [FID-szabályzat 27. cikkének (4) pontja] által előírt eljárásban felhatalmazta volna, a [2004. február 24-i] határozatot az ilyen beszámítást előíró részében meg kell semmisíteni.”

14 Egyik fél sem nyújtott be a fellebbezést a Gorostiaga-ítélettel szemben.

15 Az említett ítélet végrehajtásaként a 2006. február 1-jei határozatával az Elnökség a FID-szabályzat 27. cikkének (4) bekezdése alapján megbízta a főtitkárt a jogsalap nélkül kifizetett összegek behajtásával.

- 16 A 2006. március 22-i levelével a főtitkár továbbította a fellebbező részére a megtámadott határozatot, amely lényegében megismétli a 2004. február 24-i határozat tartalmát.
- 17 A megtámadott határozat rendelkező részének 1. pontja szerint a Parlament számvitelért felelős tisztviselőjét a költségvetési rendelet 73. cikkének megfelelően megbízták a felperes Parlament felé fennálló 118 360,18 euró összegű tartozásának behajtásával. A rendelkező rész 1. és 2. pontja kifejti, hogy a fellebbező számára jogalap nélkül kifizetett összegek behajtására a fellebbezőnek járó juttatásokkal és más kifizetésekkel szembeni beszámítás útján is sor kerülhet.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott végzés

- 18 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. május 12-én benyújtott keresetlevelében a fellebbező keresetet terjesztett elő a megtámadott határozat megsemmisítése és a Parlament költségek viselésére való kötelezése iránt.
- 19 A fellebbező a keresetét tizenegy jogalapra alapította, amelyeket az Elsőfokú Bíróság mind elutasított. A következő pontokban csak azokat a jogalapokat vizsgáljuk, amelyeknek az elutasítását a jelen fellebbezés keretében vitatták.
- 20 A jogerő megsértésére alapított első jogalapban a fellebbező lényegében úgy érvel, hogy a megtámadott határozat jogszerűen nem orvosolható egy olyan eljárást, amelyet az Elsőfokú Bíróság hatásköri szabály megsértése miatt jogellenesnek ítélt.

21 Ebben a tekintetben a megtámadott végzés 30. és 32. pontjában az Elsőfokú Bíróság ekként határozott:

„30 [...] [A] főtitkár – tekintettel a FID-szabályzat 27. cikkének (4) bekezdésére, amelyet a Gorostiaga-ítélet 86–97. pontja értelmezett – jogosult volt a [megtámadott] határozat meghozatalára azt követően, hogy az Elnökség e rendelkezésnek megfelelően megbízta a szóban forgó összegek behajtásával [...].

[...]

32 A 40 398,80 euró visszatartása ugyan elvesztette a jogalapját a Gorostiaga-ítéletet követően. Ez a körülmény azonban nem eredményezi a felperesnek a Parlamenttel szemben fennálló 118 360,18 euró összegű tartozásának törlését, mivel ettől különböző az a kérdés, hogy lehetséges-e ezen összeg egy részét beszámítás [...] útján behajtani. [...]”

22 Ebből következően az Elsőfokú Bíróság a fellebbező által a keresetének alátámasztására hivatkozott első jogalapot mint nyilvánvalóan megalapozatlant elutasította.

23 A fellebbező a keresetének harmadik jogalapjában *vis maior* fennállására hivatkozott annak magyarázataként, hogy miért volt lehetetlen bizonyos költségekre vonatkozó igazoló okiratok benyújtása.

- 24 Az Elsőfokú Bíróság ezt a jogalapot mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant elutasította, mivel az megkérdőjelezte a Gorostiaga-ítélet jogerejét (a megtámadott végzés 49–54. pontja). Ezen ítélet szerint ugyanis a főtitkár helyesen állapította meg, hogy a szóban forgó összegeket jogalap nélkül fizették ki a fellebbezőnek, és azt ennél fogva be kell hajtani.
- 25 Végül a fellebbező által a keresetének alátámasztására hivatkozott hetedik jogalap első részében a fellebbező kifogásolta, hogy a Parlament nem közölte vele az Elnökség 2006. február 1-jei határozatát. A Parlament szerinte ezáltal megsértette a 2001. szeptember 6-án elfogadott helyes hivatali magatartási kódexének (a továbbiakban: a helyes hivatali magatartás kódexe) 20. cikkét, amely előírja, hogy az ügyfél jogait és jogos érdekeit is érintő határozatokat kötelező írásban közölni.
- 26 Az Elsőfokú Bíróság ezt a jogalapot elutasította, és a megtámadott végzés 72. és 73. pontjában a következőképpen határozott:

„72 Az Elnökség 2006. február 1-jei határozatát illetően elegendő azt megállapítani, hogy az nem minősül a fellebbező számára sérelmet okozó végleges aktusnak. [...]

73 A helyes hivatali magatartás kódexére vonatkozó állítást illetően elegendő megjegyezni, hogy a felperes által hivatkozott dokumentum csak a Parlament állásfoglalásának minősül, amely módosította az európai ombudsman által a Parlament elé terjesztett tervezetet, és felkérte a Bizottságot, hogy ebben a tekintetben terjesszen elő jogszabály-javaslatot az EK 308. cikk alapján. Függetlenül tehát annak a kérdésétől, hogy [az említett kódex] 20. cikkében szereplőhöz hasonló rendelkezés a sérelmet okozó határozatoktól különböző

határozatokra is vonatkozik-e, hangsúlyozni kell, hogy nem kötelező jellegű szövegről van szó. Következésképpen ezt a kifogást mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.”

A felek kérelmei

27 A fellebbező a fellebbezésében azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést, valamint semmisítse meg a megtámadott határozatot, és

- a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

28 A Parlament azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést mint nyilvánvalóan megalapozatlant, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

Az írásbeli szakasz újbóli megnyitására vonatkozó kérelemről

- 29 A Bíróság Hivatalához 2007. október 31-én benyújtott beadványában a fellebbező kérte, hogy a Bíróság újból nyissa meg az írásbeli szakaszt. E kérelem alátámasztására a fellebbező új tényként az Európai Parlament 2007. október 17-i levelére hivatkozik, amelyben felszólították, hogy az Elsőfokú Bíróság előtti – a megtámadott végzésre vonatkozó – keresetének elutasítását követően fizessen meg 77 961 eurót.
- 30 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 42. cikke 2.§-ának és 118. cikkének együttes rendelkezései alapján az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.
- 31 A jelen esetben azonban nem ez a helyzet. Ebben a tekintetben elegendő megállapítani, hogy a fellebbező által hivatkozott állítólagos új ténybeli elem nem hozható összefüggésbe a fellebbező által újonnan vagy a fellebbezésében korábban felhozott semelyik jogalappal. Ennek a ténynek mindenesetre nincs jelentősége a jelen ítélet szempontjából. Ugyanis azáltal, hogy az említett 2007. október 17-i levélben a még fennálló tartozás összegének megfizetését követelte, a Parlament arra szorított, hogy levonja a megtámadott végzés elfogadásának következményeit, amely egyebekben sem ideiglenes intézkedés iránti, sem végrehajtás felfüggesztése iránti kérelemnek nem képezte tárgyát. Ezenkívül, a Bíróság alapokmányának 60. cikke szerint a fellebbező által előterjesztett fellebbezésnek nincs felfüggesztő hatálya az ilyen végzés vonatkozásában.

- 32 E körülmények között el kell utasítani a fellebbezőnek az írásbeli szakasz újbóli megnyitására vonatkozó kérelmét.

A fellebbezésről

- 33 A fellebbező a fellebbezésének alátámasztására hat jogalapot hoz fel, amelyeket először is védelemhez való jog, a kontradiktórius eljárás elve, valamint a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésére, másodszor a pártatlan bírósághoz való alapvető jog megsértésére; harmadszor a Gorostiaga-ítélet hatályának téves értékelésére; negyedszer a fellebbező által a megtámadott határozat megsemmisítésére irányuló érvek figyelembevételének Elsőfokú Bíróság általi módszeres és automatikus elutasítására; ötödször a *vis maiorra* vonatkozó jogalap vizsgálatának az Elsőfokú Bíróság általi elutasítására, hatodszor és utolsóként a gondos ügyintézés elvének az Elsőfokú Bíróság általi tiszteletben tartásának hiányára alapított.

Az első jogalapról

A felek érvei

- 34 Az első jogalapjával a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság arra vonatkozó határozata, hogy az eljárási szabályzatának 111. cikke alapján a keresetről végzéssel dönt, megfosztotta őt attól a lehetőségtől, hogy válaszoljon a Parlament érveire, és hogy meghallgassák. Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság megakadályozta a fellebbező számára ezen határozat megtámadását, mivel nem tájékoztatta előzetesen arról, hogy az ügyben

végzéssel fog határozatot hozni. Az Elsőfokú Bíróság így szerinte megsértette a védelemhez való jogot, a kontradiktórius eljárás elvét, valamint a tisztességes eljáráshoz való jogot.

- 35 A Parlament úgy válaszol, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen alkalmazta az eljárási szabályzatának 111. cikkét, és nem sértette meg a fellebbező védelemhez való jogát.

A Bíróság álláspontja

- 36 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróságnak már volt alkalma annak kifejtésére, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 111. cikkében meghatározott eljárás alkalmazása önmagában nem sérti a szabályos és eredményes bírósági eljáráshoz fűződő jogot, mivel e rendelkezés csak abban az esetben alkalmazandó, ha az Elsőfokú Bíróságnak nyilvánvalóan nincs hatásköre a kereset elbírálására, illetve ha a kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan vagy jogilag nyilvánvalóan megalapozatlan. Ebből következően, ha valamely fellebbező úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság nem helyesen alkalmazta ezt a 111. cikket, akkor az Elsőfokú Bíróságnak az e rendelkezés alkalmazási feltételeire vonatkozó értékelését kell vitatnia (lásd ebben az értelemben a C-396/03. P. sz., Killinger kontra Németország és társai ügyben 2005. június 3-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-4967. o.] 9. pontját).

- 37 Márpedig a jelen esetben elegendő annak megállapítása, hogy a fellebbező azon tény kifogásolására szorítkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság indokolással ellátott végzés útján hozott határozatot, és egyáltalán nem hivatkozik az említett 111. cikk alkalmazási feltételeire, és nem vonja kétségbe az Elsőfokú Bíróságnak az e cikkekre vonatkozó, a megtámadott végzésben szereplő értelmezését sem.

- 38 E körülmények között a fellebbező által a fellebbezés alátámasztására hivatkozott első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

- 39 A második jogalapjában a fellebbező a pártatlan bíróhoz való jogának megsértésére hivatkozik, az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én aláírt európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 6. cikkének és a 2000. december 7-én Nizzában kihirdetett Európai Unió Alapjogi Chartájának (HL C 364., 1. o.) 47. cikke értelmében. Ez a sérelem szerinte abból adódik, hogy a megtámadott végzést eredményező ügyet azon bírókból álló testületnek osztották ki – az elnöki és az előadó bírói feladatot ellátó bírókat is beleértve – akik már részt vettek a Gorostiaga-ítéletet meghozó ítélkező testületben. Márpedig a pártatlanság elve megköveteli, hogy ugyanaz a bíró – akár ugyanazon az ítélkezési fokon – ne ítélkezhesen olyan ügyben, amelynek a tényállása megegyezik vagy nagymértékben összefügg egy olyan ügy tényállásával, amelyben már korábban határozatot hozott.
- 40 A Parlament úgy válaszol, hogy a fellebbező feltevése jogilag teljesen megalapozatlan, és azt egyáltalán nem támasztja alá a közösségi ítélkezési gyakorlat. A Parlament egyebekben hangsúlyozza, hogy a megtámadott végzést eredményező ügy lényegében arra a kérdésre vonatkozik, hogy a Parlament eleget tett-e a Gorostiaga-ítéletből eredő kötelezettségeinek. Ennélfogva semmi kifogásolható nincs abban a tényben, hogy a két ügyben ugyanazok a bírók hoztak határozatot.

A Bíróság álláspontja

- 41 A tisztességes eljáráshoz való jog, ahogyan az többek között az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikkének (1) bekezdéséből következik, olyan alapvető jogot jelent, amelyet az Európai Unió az EU 6. cikk (2) bekezdése értelmében általános jogelvként tiszteletben tart (a C-305/05. sz., *Ordre des barreaux francophones et germanophone* és társai ügyben 2007. június 26-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-5305. o.] 29. pontja, valamint a C-341/06. P. és C-342/06. P. sz., *Chronopost* és *La Poste* kontra *UFEX* és társai egyesített ügyekben 2008. július 1-jén hozott ítélet [EBHT 2008., I-4777. o.] 44. pontja).
- 42 Az ilyen jog szükségszerűen magában foglalja a független és pártatlan bírósághoz való hozzáférést mindenki számára. Ennélfogva, amint azt a Bíróságnak már volt alkalma meghatározni, a bíróságok összetételére vonatkozó biztosítékok létezése a tisztességes eljáráshoz való jog alappilléret jelenti, amelynek betartását a közösségi bíróságok kötelesek ellenőrizni, amennyiben e jog megsértésére hivatkoznak, és ebben a kérdésben olyan kifogás merül fel, amely nem tűnik nyilvánvalóan megalapozatlannak (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott *Chronopost* és *La Poste* kontra *UFEX* és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 46–48. pontját).
- 43 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából azonban következik, hogy nem tekinthető összeegyeztethetetlennek a tisztességes eljárás követelményeivel önmagában az a körülmény, hogy azok a bírók, akiknek egy ügyben először kellett határozatot hozniuk, részt vegyenek egy másik ítélkező testületben, amelynek ugyanezen ügyről kell határozatot hoznia (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott *Chronopost* és *La Poste* kontra *UFEX* és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 58., valamint 59. pontját és az Emberi Jogok Európai Bíróságának ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatát).
- 44 Különösen az a tény, hogy egy vagy több bíró jelen van két egymást követő testületben, és ott ugyanazokat a feladatokat – elnök, előadó bíró – töltik be, önmagában közömbös a pártatlanság követelménye betartásának értékelése szempontjából, mivel az említett

feladatokat kollegiális testületben gyakorolják (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 53. pontját).

- 45 Ezek a megfontolások annál is inkább megállják a helyüket, mert a két egymást követő testületnek nem ugyanabban az ügyben kellett határozatot hoznia, ahogyan a fent hivatkozott Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai egyesített ügyekben hozott ítéletet eredményező ügyben, amely az elsőfokú ítélet Bíróság általi hatályon kívül helyezését követően az ügynek az Elsőfokú Bíróság elé történő visszautalására vonatkozott, hanem a jelen esetben, két különálló, bár bizonyos mértékben összefüggő ügyben.
- 46 Egyebekben meg kell jegyezni, hogy a pártatlanság követelményének két oldala van. Először is a bíróságnak szubjektív módon pártatlannak kell lennie, azaz annak egyik tagja sem mutathat elfogultságot vagy személyes előítéletet, és az ellenkezőjének bizonyításáig a személyes pártatlanságot vélelmezni kell. Másrészt a bíróságnak objektív módon is pártatlannak kell lennie, azaz ebben a tekintetben megfelelő biztosítékokat kell nyújtania az összes jogszerű kétely kizárására (a fent hivatkozott Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 54. pontja és ebben az értelemben az EJEB, 1993. február 24-i Fey kontra Ausztria ítélet, A. sorozat 255-A. szám, 12. o., 28. §; az 1997. február 25-i, Findlay kontra Egyesült Királyság ítélet, Ítéletek és Határozatok Tára 1997-I, 281. o., 73. §, valamint a 2007. október 4-i Forum Maritime SA kontra Románia ítélet, az Ítéletek és Határozatok Tárában még nem tették közzé, 116. §).
- 47 Márpedig a jelen esetben hangsúlyozni kell egyrészt, hogy a fellebbező – amint azt egyebekben a tárgyalás során is megerősítette – egyáltalán nem hivatkozik olyan érvre, amely az Elsőfokú Bíróság tagjainak személyes pártatlanságát megkérdőjelezhetné.

- 48 Emlékeztetni kell továbbá, hogy a fellebbező egyáltalán nem terjesztett elő fellebbezést a Gorostiaga-ítélettel szemben, és ez az ítélet egyébként részben helyt adott a kérelmének.
- 49 Másrészt a fellebbező semmilyen objektív tényt nem hoz fel, amely kétséget ébreszthetne az Elsőfokú Bíróság pártatlanságát illetően. Ebben a vonatkozásban a fellebbező mindössze arra hivatkozik, hogy a szóban forgó két ítélkező testületben ugyanazok a bírók voltak jelen, azaz olyan körülményre, amely – amint az a jelen ítélet 43–45. pontjából kitűnik – önmagában nem összeegyeztethetetlen a tisztességes eljáráshoz való jog követelményeivel.
- 50 A második jogalapot tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik és a negyedik jogalapról

A felek érvei

- 51 A harmadik és a negyedik jogalapban, amelyeket együttesen kell megvizsgálni, a fellebbező lényegében azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az tévesen vélte úgy, hogy az elsőfokú eljárásban felhozott, a megtámadott határozat jogszerűségét megkérdőjelező érvei nyilvánvalóan elfogadhatatlanok, mivel azok megsértik a Gorostiaga-ítélet jogerejét. Ugyanis a 2004. február 24-i határozatnak ezen ítélettel való megsemmisítését követően ezt a határozatot teljes egészében semmisnek és nem létezőnek kellett volna tekinteni, és a határozat elfogadásához vezető eljárás hibáját nem lehetett volna orvosolni. E körülmények között a megtámadott határozat új,

a 2004. február 24-i határozattól különböző határozatnak minősül, ezért az Elsőfokú Bíróságnak a fellebbező által a vitatott határozattal szemben felhozott valamennyi jogalapot meg kellett volna vizsgálnia.

- 52 A Parlament visszautasítja ezeket az állításokat, és elsősorban arra emlékeztet, hogy a Gorostiaga-ítéletben az Elsőfokú Bíróság úgy határozott, hogy a Parlament helyesen állapította meg, hogy bizonyos parlamenti juttatásokat jogalap nélkül fizettek ki a fellebbezőnek. Ennélfogva a 2004. február 24-i határozat elfogadásához vezető eljárás hibáját a Parlament szerint érvényesen lehetett orvosolni.

A Bíróság álláspontja

- 53 Először is meg kell állapítani, amint az a jelen ítélet 11. pontjában felidézésre került, hogy a 2004. február 24-i határozat alapvetően két részt tartalmaz, nevezetesen egyrészt a főtitkár arra vonatkozó megállapítását, hogy a benne szereplő összegeknek a fellebbező részére történt kifizetésére jogalap nélkül került sor, és azokat be kell hajtani, valamint másrészt azt a döntést, hogy a behajtást lehetőség szerint a fellebbező részére még kifizetendő juttatások beszámítása útján kell végrehajtani.
- 54 Márpedig az említett határozatnak a Gorostiaga-ítélettel való megsemmisítése – amint az ezen ítélet 169. pontjából és rendelkező részének 1. pontjából kitűnik – csak erre a második részre vonatkozott, mivel az első fokon eljáró bíróság úgy vélte, hogy a főtitkár nem volt jogosult a fellebbező tartozását képező összegek beszámítás útján való végrehajtását anélkül elrendelni, hogy arra őt az Elnökség a FID-szabályzat

27. cikkének (4) bekezdésében előírt eljárásnak megfelelően felhatalmazta volna. Ellenben a 2004. február 24-i határozat első részének jogszerűségére vonatkozó valamennyi jogalapot elutasította az Elsőfokú Bíróság.

- 55 Az Elsőfokú Bíróság tehát a 2004. február 24-i határozatot kizárólag annyiban semmisítette meg, amennyiben az úgy rendelkezett, hogy a fellebbező tartozását képező összegeket beszámítás útján kell behajtani, ezt meghaladóan pedig elutasította a keresetet.
- 56 Ennélfogva a fellebbező állításával ellentétben a 2004. február 24-i határozatnak ez a részleges megsemmisítése nem akadályozta meg, hogy a főtitkár újból megindítsa a tartozás tárgyát képező összegek behajtási eljárását azt követően, hogy arra őt a Gorostiaga-ítélet által értelmezett FID-szabályzat 27. cikkének (4) bekezdése alapján az Elnökség megfelelően felhatalmazta. Ugyanis, amint azt az első fokon eljáró bíróság a megtámadott végzés 30. pontjában helyesen megállapította, a megsemmisített aktus pótlására irányuló eljárást újból meg lehet indítani azon a ponton, ahol a jogellenesség bekövetkezett, anélkül hogy ez szükségszerűen érintené az előkészítő aktusokat (lásd ebben az értelemben a C-415/96. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 1998. november 12-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-6993. o.] 31. és 32. pontját).
- 57 Továbbá hangsúlyozni kell, hogy a Gorostiaga-ítélet ellen nem nyújtottak be fellebbezést, és ebből következően mind a rendelkező része, mind az indokolása jogerőre emelkedett (a C-442/03. P. és C-471/03. P. sz., P & O European Ferries (Vizcaya) és Diputación Foral de Vizcaya kontra Bizottság egyesített ügyekben 2006. június 1-jén hozott ítélet [EBHT 2006., I-4845. o.] 44., valamint 47. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen a behajtandó összegek jogalap nélküli jellegének és a fellebbező ezen összegekre vonatkozó megtérítési kötelezettségének kérdése nem terjeszthető újból az Elsőfokú Bíróság elé, és az e kérdéseket a Gorostiaga-ítélet jogerejének megsértése nélkül nem is vizsgálhatja.

- 58 Végül a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy valamely aktusra kiterjed egy másik korábbi aktus jogereje, ha az mindössze megismétli ezen aktusnak a megsemmisítéssel nem érintett részét (lásd ebben az értelemben a 14/64. sz., Barge kontra Főhatóság ügyben 1965. február 16-án hozott ítélet [EBHT 1965., 69. o.] 11. pontját).
- 59 E körülmények között, mivel a vitatott határozat a 2004. február 24-i határozattal pontosan megegyező megfogalmazásban akként rendelkezik, hogy a 118 360,18 eurós összeget jogalap nélkül fizették ki a fellebbezőnek, és azt be kell hajtani, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozat 53. pontjában helyesen határozott úgy, hogy a vitatott határozat jogszerűségét ebben a vonatkozásban megkérdőjelező összes kifogást el kell utasítani, mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant.
- 60 Ebből következik, hogy a fellebbező által a fellebbezésének alátámasztására hivatkozott harmadik és a negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az ötödik jogalapról

A felek érvei

- 61 Ötödik jogalapjában a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen járt el, amikor nem vizsgálta meg a *vis maior* fennállására alapított jogalapot azzal az indokkal, hogy a 2004. február 24-i határozat a Gorostiaga-ítéletből eredő jogerővel rendelkezett.

- 62 Az Elsőfokú Bíróság ugyanis tévesen vélte úgy, hogy a Gorostiaga-ítéletben már megvizsgált jogalapról van szó, hiszen valójában ez a jogalap az említett ítélet után bekövetkezett tényeken alapult, azaz azon a tényen, hogy a spanyol igazságügy-miniszter nem válaszolt a fellebbező 2006. április 15-i levelére, amelyben a fellebbező az európai képviselői megbízatásának gyakorlásához kapcsolódó könyvelési okiratok másolatát kérte.
- 63 A Parlament úgy válaszol, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzésben helyesen értelmezte a jogerő elvét, amennyiben a fellebbező a Gorostiaga-ítéletet eredményező eljárásban már hivatkozott egy lényegében azonos jogalapra, és ugyanazokat az érveket terjesztette elő.
- 64 Ami pedig konkrétan az említett 2006. április 15-i levélre adott válasz elmaradását illeti, a Parlament hangsúlyozza, hogy erre az érvre nem a *vis maiorra* alapított jogalap keretében, hanem a megtámadott végzéssel – amelynek értékelését a fellebbező a jelen fellebbezésben nem vitatja – elutasított másik jogalap alátámasztása keretében már hivatkoztak. Mindenesetre a megtámadott határozatot követően bekövetkezett tényekről van szó, amelyeknek tehát nincs jelentősége e határozat megsemmisítése vonatkozásában.

A Bíróság álláspontja

- 65 Hangsúlyozni kell egyrészt, hogy az elsőfokú eljárásban a *vis maiorra* alapított jogalapjának alátámasztására a fellebbező által annak igazolására hivatkozott tények, hogy a könyvelésének bizonyos okiratait nem képes benyújtani, azonosak a 2004. február 24-i határozattal szembeni keresetben felhozott egyik jogalapot alátámasztó tényekkel, amely keresetet az Elsőfokú Bíróság a Gorostiaga-ítéletben elutasította.

- 66 Ennélfogva a jelen ítélet 57–59. pontjában megjelölt okok miatt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozat 53. és 54. pontjában helyesen határozhatott akként, hogy nyilvánvalóan megalapozatlan a *vis maiorra* alapított megsemmisítési jogalap.
- 67 Másrészt a 2006. április 15-i levélnek a spanyol igazságügy-miniszter általi megválaszolásának hiányára vonatkozó érvet illetően elegendő megállapítani, hogy – még annak feltételezése esetén is, hogy egy ilyen körülmény a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében *vis maior*nak minősülhet, amint arra a főtanácsnok az indítványának 87. pontjában rámutatott – a megtámadott határozat elfogadása utáni tényről van szó, amely mindenestre nem lehetett hatással e határozat tartalmára.
- 68 A fenti megfontolásokra tekintettel az ötödik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A hatodik jogalapról

A felek érvei

- 69 A fellebbező a hatodik jogalapban előterjeszti, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen utasította el azon kérdés vizsgálatát, hogy a Parlament – azáltal, hogy a fellebbezővel elmulasztotta közölni az Elnökség 2006. február 1-jei határozatát – megsértette-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikkében és a helyes hivatali magatartás kódexében megfogalmazott gondos ügyintézés elvét. A fellebbező ebben a tekintetben

emlékeztet arra, hogy a gondos ügyintézéshez való jog, még ezen szövegek létezésétől függetlenül is, azon általános jogelvek közé tartozik, amelyeket az intézmények kötelesek tiszteletben tartani.

- 70 A Parlament ebben a tekintetben úgy válaszol, hogy az Elsőfokú Bíróság annak megállapítására szorítkozott, hogy a helyes hivatali magatartás kódexe nem jogszabály, hanem előkészítő jellegű aktus.

A Bíróság álláspontja

- 71 Meg kell állapítani, hogy a hatodik jogalap a megtámadott végzés téves olvasatára vezethető vissza.

- 72 Az elsőfokú eljárásban ugyanis a fellebbező által felhozott jogalap kizárólag a helyes hivatali magatartás kódexe 20. cikkének megsértésén alapult, amelynek értelmében az intézmény egyrészt biztosítja, hogy magánszemélyek jogait és jogos érdekeit érintő határozatokról a határozat meghozatalát követően azonnal értesítsék az érintett személyeket, másrészt köteles tartózkodni e határozat más forrásokkal való közlésétől ez utóbbiak értesítéséig.

- 73 Márpedig a fellebbező állításával ellentétben az Elsőfokú Bíróság nem mulasztotta el annak vizsgálatát, hogy az Elnökség 2006. február 1-jei határozata közlésének

elmaradása megsértette-e az érintett jogait. Így a megtámadott végzés 72. pontjában az Elsőfokú Bíróság még a helyes hivatali magatartás kódexének természetére vonatkozó megállapítását megelőzően hangsúlyozta, hogy az említett határozat nem minősül a fellebbező számára sérelmet okozó végleges aktusnak, és e határozat közlésének elmaradása következésképpen nem sérthette a fellebbező jogait; ezt az értékelést egyébként a jelen fellebbezés keretében nem vitatták.

74 Ebből következően a hatodik jogalapot is el kell utasítani.

75 Mivel a fellebbező által a fellebbezésének alátámasztására felhozott hat jogalap egyike sem fogadható el, a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

76 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőt, mivel pervesztes lett, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**

- 2) K. Gorostiaga Atxalandabasót kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások